

O tren e a Lúa

Este era un tren moi velliño que facía a viaxe desde Vila-
baixa a Vilalta co Sol, e de Vilalta a Vilabaixa coa Lúa, e na
viaxe cantaba:

—POUCO A POUCO, POUCO A POUCO, POUCO A POU-
CO...

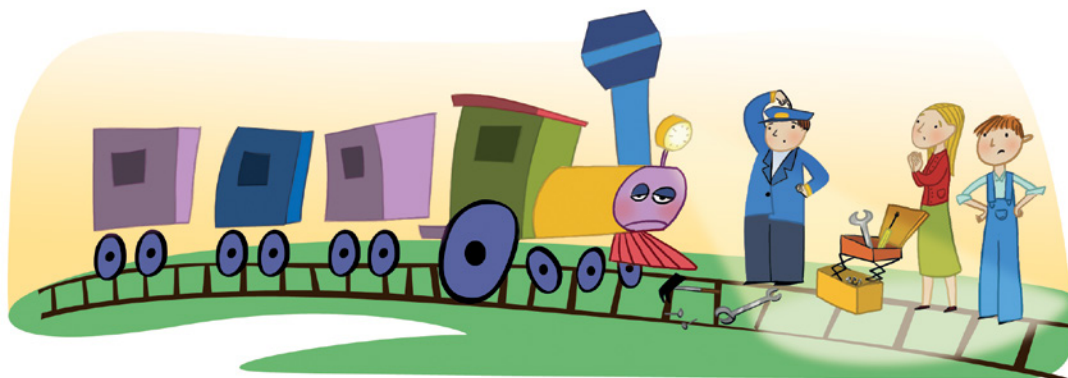
No tren ía Xaquín, o encargado da canteira, o señor Farru-
co, a señora Lela, coa súa sella; e Isidro, o maquinista, que
era tan vello coma o tren.

O tren chega a Vilalta e Isidro, o maquinista, dilles como
cada día:

—Á noitiña, imos de volta.

Pasa o día, vén a noite e o tren empeza a cantar:

—POUCO A POUCO, POUCO A POUCO...

Pero hoxe, a medio camiño, o tren apaga a luz e para. Isi-
dro, o maquinista, está moi preocupado, dálle un grolo de
auga fresca, échelle o bandullo ata arriba de carbón. Pero,
nada, o tren non arrinca. Isidro, o maquinista, tómbase de-
baixo do tren, engráxalle ben os eixes con aceite do bo,
revisa as vías, pero o tren segue sen poñerse en marcha.

—Se cadra é que ten o cristal embazado —di o señor Fa-
rruco.

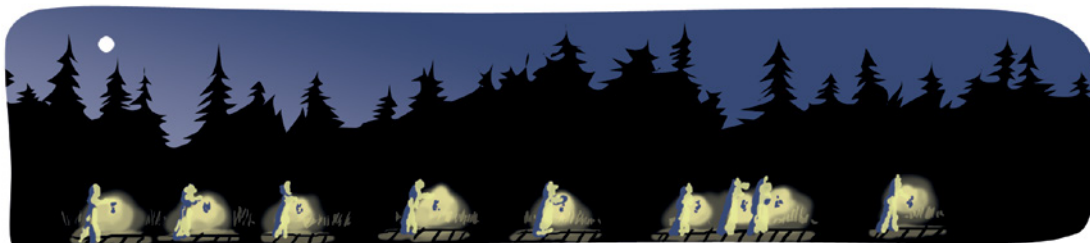
Isidro, colle un trapo de algodón e frega ata que non deixa no cristal nin unha pegadiña de bolboreta. Pero, nada, o tren, quieto.

—E se o empurramos un pouco? —di Xaquín. E ala!, todos a empurrar. Pero o tren, nada, non se move, nin un paso de lebre, nin un pasiño de pulga.

—Estes trens vellos son como nenos, ás veces teñen medo —di para axudar a señora Lela.

Entón, Isidro saca o farol e ensínalle a vía. Pero o tren, nin caso. Isidro, o maquinista, preocupado de verdade, senta nos chanzos e esconde a cara entre as mans.

—Nós imos indo a pé —dille Xaquín dándolle unha palmeada nas costas. E os viaxeiros marchan pola vía como unha procesión de lucecús.

—Hoxe deuche por agocharte, Lúa Catarina —di Isidro, o maquinista con preocupación.— Como tardes moito, vai vir unha máquina, moderna e rápida, que levará o tren a rastro e nunca máis o deixarán viaxar.

Entón Isidro, o maquinista, quita as mans da cara porque, entre os dedos, colóuselle un resplandor branco, levanta a cabeza e ve a Lúa, máis gorda e máis branca que nunca.

A Lúa sorrí e, medio adurmiñada, voa por enriba das nubes, dos montes, das árbores... Baixa amodiño, cóase dentro do tren e este arrinca por fin cantando:

—POUCO A POUCO, POUCO A POUCO...

Despois de ler

1. Escribe V se é verdadeiro e F se é falso:

- Lela levaba unha sella.
- O tren ía de Vilabaixa a Panxón.
- Isidro deulle un grolo de zume de laranxa.
- Un coello parou o tren.
- Os viaxeiros marchan pola estrada.
- A Lúa voa por enriba das nubes e dos montes.

2. Completa:

Cando Isidro frega o cristal non deixa nin unha

Cando empurran, o tren non se move nin un paso de lebre nin un

3. Le e contesta:

- Este conto fálanos dun tren que xa era velliño, pero o seu maquinista e os viaxeiros coidábano con agarimo.
- Seguro que teus avos te coidan ás veces e o pasas moi ben con eles, non si?
- Que cousas fas ti polos teus avós? Escríbeas e compárteas cos compañeiros e coas compañeiras da clase.